

SISKA Péter

Ataraxia

A felhők – kacér
lányok lebbenő szoknyái –
alig takarnak
valamit az égből.

Dél van,

a hajóim már
kifutottak –

tudom, csak képzelem
a tengert,
és szemfényvesztés
csupán
tested melege.
Addig ismétlem

magamban
a neved,
míg jelentését
nem

veszti –

Pasztorál

*Te miért élsz? – kérdezte.
Az ágyamban feküdt,
combjai még
ragacsosak voltak
a fénytől.*

*Hogy egyszer
lássam a tengert, mondtam,
míg az ingemet
gomboltam. De itt minden
fiktív. Megigazítottam
a nyakamon
a kötelet. Itt minden...
mesterkélte.*

*Ő csak mosolygott.
Senki sem érdekli meg a valóságot,
demiurgosz, mondta,
majd nevetni kezdett,
vég nélkül – hibás
gép volt csupán.*

*Kikapcsoltam. Később
járt már.
Elszívtam egy szál
cigit, majd ajtót nyitottam
magamnak.*

*Az üres udvaron csak
egy gyümölcsfa
lángolt.*